

Nič odgovora ni bilo. Neznanec se je tresel vrhu stolpa ko šiba na vodi. Bela kača glavača je nadaljevala: »Kakor se je zgodilo z mojimi podanicami, tako se naj zgodi tudi s teboj! Kakor si ti vse moje otroke pokončal, tako uničim tudi jaz tebe. Uničil si zarod kač zelenk, poplačati moraš to z življenjem. Tako naj se zgodi: v ognju, ki si ga ukazal zanetiti ti in v katerem so žalostno poginile kače zelenke, boš tudi sam zgorel.«

Zdajci jezno udari velikanska bela kača glavača z repom po stolpu. Stolp se s silnim hruščem in truščem na mah zruši in pokoplje pod gorečimi razvalinami ubogega neznanca. Zadelga ga je ista usoda kakor kače zelenke.

Bela kača glavača se je vrnila nato zopet na vrh Dobrača in se zvila v klobčič. Nič več ni opletala z repom, nič več ni migala z glavo, mirovala je — poginila od žalosti. Vaščani so živeli poslej v miru in zadovoljnosti; za nesrečnim možem rešiteljem pa so močno žalovali.

Ko sta dež in sneg izprala porušeni stolp, so našli med razvalinami nepoškodovano truplo neznančevu. Odmetali so zidovje in prijeli mrtveca, da bi ga položili v pripravljeno rakev. Toda ko so se ga dotaknile njihove roke, se je zdrobil v solnčni prah. Iz tega prahu pa je zletel bel golobček in se dvignil v višave. Ljudstvo je zavpilo: »Svetnik nas je rešil kač zelenk, hvala bodi Bogu!«

Bolnica.

*Sklonili so mehko se k oknu kostanji,
zašepetali sočutno nje sanji:*

*»Ta smeh, poln bridkosti, te grenke solzé —
zakaj je tako žalostno tvoje srce?*

*Na polje, na polje, kjer solnce gori,
kjer radost nebeška vso bol zamoril«*

*Na polje... na polje... Vse kliče, šumi,
vse vabi z rokami prečudežnimi...*

*Zaplakala bolno, pritajeno
je v jutro srebrno, pomlajeno:
Tam zunaj za druge pa rože rastó —
in vigred ne bila bi tudi za njo?...*

Miroslav Kunčič.

